Росица

Брой 4 -- год. I-ва
12. мартъ. 1937. г.
— СЕВЛИЕВО —

МЕСЕЧНИКЪ НА УЧЕНИЦИТѢ и УЧИТЕЛИТѢ ОТЪ СЕВЛИЕВСКА УЧЕБНА ОКОЛИЯ

Адресъ: Околийска Училищна Инспекция въ гр. Севлиево
РЕДАКТИРА ~ КОМИТЕТЪ

АБОНАМЕНТЪ:
За България . . . 10 лв.
За Странство . . . 40 лв.
Отдѣленъ брой . . 2 лв.

Дора Габе

Съвременна българска поетеса. Родена на 28. VIII. 1886. г. въ гр. Добричъ. Детинството си е прекарала всрѣдъ плодниття и безкрайни полета на равна Добруджа. Срѣдното си образование е получила въ гр. Варна, а висше въ Женева (Швейцария) и Гренобль (Франция)

Печатала стихове за пръвъ пѫть презъ 1906. г. въ сп. „Мисъль" и сп. „Демократически прегледъ". Презъ 1908. г. издава стихотворната сбирка „Теменуги"

Сътрудничи на сп. „Златорогъ" и на повечето отъ детскитѣ списания и вестничета.

Габе е отлична преводачка отъ полски езикъ.

Загубила своята родина — Добруджа, тя често пише за бѣжанчетата, за добруджанското слънце, за ширнитѣ полета, усѣяни съ златно жито.

Написала е хубавитѣ детски книги: „Малки пѣсни" — стих.; „Калинка-Малинка" — стих.; „Звънчета" — стих.; „Коледарче" — стих.; „Великдень" — стих.; „Бѣлата люлчица" — стих.; „Сънчецъ ходи" — стих.; „Диви крушки" — стих.; „Малкиятъ Добруджанецъ" — повесть; „Мълчаливи герои" — повесть; „Нѣкога" — спомени и др.

Стиховетѣ ѝ сѫ леки, плавни и повечето за малки деца. Кое дете не е декламирало или чувало стихотворенията: „Екскурзия", „Спете, спете, очички!", „Тънко, тънко-тънколаче", „Ехъ да имахъ конче", „Коритана", „Малкото ми братче" и много други? Та тѣ сѫ все отъ нея — Дора Габе.

Тукъ даваме едно отъ хубавитѣ ѝ стихотворения:

Земя

Сърдишъ ли се, земьо, сърдишъ ли се,
че се разпилѣхме изъ чужбина,
че отъ тебе все сме по-далеко
всѣка пролѣть и всѣка година.

Вѣтъръ ни е стѫпкитѣ разнесълъ,
а сърдцето — въ твойта е утроба.
Ти недей се сърди, ще се върнемъ:
дето е сърдцето, тамъ е гроба.

Че въвъ него всѣки се завръща,
колкото да ходи и да скита,
и земята родна го прегръща
като майка — майчица честита.

На село

Колко хубаво е тамъ! . . Колко радости има то! . . Каква разнообразие, каква духовна наслада презъ всичкитѣ годишни времена! . .

Че какъ да ги изброя! . . Зиме, когато бѣлоснѣжна покривка го притиска, когато прозраченъ студъ го сковава, то блести ярко въ чиститѣ висини на небето. А съ мълчаливитѣ си кѫщурки, съ коминитѣ си, то прилича на призракъ, застаналъ неподвижно въ дълбинитѣ на кржгозора, фантастиченъ, прекрасенъ! . .

Но тая външна тишина може само да измами. . .

Че кога другъ пѫть по-добре изпъкватъ народнитѣ обичаи: седѣнката, сватбенитѣ церемонии, гощавкитѣ, препълнени само съ весели приказки и разговори, съ многобройни шеги и закачки, съ игри? . . . Кога другъ пѫть пъстротата отъ червени, жълти, зелени и всички други цвѣтове по-добре е заливала игрището? . .

Напролѣть пъкъ, когато лекокрилъ южнякъ повѣе, рукватъ капчузи, заклокочватъ долчинки — стопява се снѣгътъ и всички пръпватъ по полето. Изъ припецитѣ се засмиватъ бѣлитѣ чашки на кокичета, жълтитѣ пламъчета на минзухари, нетърпеливи теменужки, кукурякътъ; трънести глогини подаватъ нѣжни листенца, леската провесва безброй кафяви реси. . .

А дворътъ . . . градината! . . Тѣ се съживѣватъ, събуждатъ, разхубавяватъ. . . Очитѣ ти чакатъ да разцъвне вишната, да пукне розобѣлиятъ цвѣтъ на прасковата, да се засмѣятъ багренитѣ кичури на петровката ябълка, да бръмнатъ пчели по салкъми. До ушитѣ ти достига кътането на квачката, писукането на току-що излюпенитѣ слабокрили пиленца, блѣенето на малки агънца, прозѣвката на домашното куче, изтегнало се на припекъ край плета, шушненето на вѣтъра изъ разцъвтѣлитѣ дървета. . .

Ами полето. . . ливадитѣ! . . Тѣ се покриватъ съ разкошна трева, изпъстрена съ златисто звъниче, царска радика, жълтооко лютиче и кървавочервени макове. . . Тукъ-тамъ наднича сребриста маргаритка, усмихва се сладкодъхо великденче — надничатъ безброй безименни сини, лилави, бѣли и червени коронки на горски билки, като кинари на скѫпи губери. Че въ кой другъ кѫтъ би затъвалъ до колѣне въ меката настилка на свежа трева? Кѫде би слушалъ звънливитѣ гласчета на цъвтитрънчето, сладкопойния славей, хайдушкото подсвиркване на косове, дроздове, гургулици, гълѫби и. . . Иматъ ли брой! . .

Сипне ли зората, по нивята се заизвиватъ плугове съ сакарести говеда; рала зацепватъ тежката земя, браздитѣ се нареждатъ една до друга, и разведрениятъ орачъ съ наслада диша мириса на прѣснитѣ вглѫбини. Сладъкъ е дъхътъ имъ! . . Въ тѣхнитѣ недра кълни винена лоза съ едри и сочни гроздове, избуява кръшенъ кукурузъ, изкласяватъ златисти жита, буйна ржжь, тежкокласъ ечемикъ, кичестъ овесъ. . .

Каква по-голѣма радость, по-сладъкъ копнежъ отъ тоя, да следишъ бавнитѣ стѫпки на пролѣтьта! . .

Когато пъкъ е лѣто, цѣлиятъ животъ се пренася въ полето. . .

Сѣнокосъ минава. . . Какъ лесно се диша благоуханието на изсъхнало сѣно! . . А узрѣятъ ли нивитѣ, само небето е синьо! . . Какъ приятно е да послушашъ тихъ ромонъ на узрѣли овеси! . . Да заспишъ поне веднажъ между ресили мамули, и да те поглади свежиятъ имъ мирисъ! . . Да се изправишъ предъ пръвъ пожънатъ снопъ и се разведришъ отъ адска мараня. Да послушашъ, макаръ отдалечъ, звънливитѣ пѣсни на млади жетварки! . . Да зърнешъ после, по харманъ време, врани коне да тъпчатъ около стожера! . . Сладко и приятно е! . .

Ами ако проследимъ хладнитѣ стѫпки на есеньта! . .

Жълтата канава на златистата ѝ природа те поразява! . . Дрѣнътъ е вече ясно-червенъ, като лумналъ огънь; брѣстоветѣ — кафяви; липитѣ — лимоново жълти; листата на джба — бронзови, като че сѫ се вдървили; подъ краката ти мека настилка отъ шума, да те е грѣхъ да я нагазишъ! . .

Додето пъкъ стигне окото ти, гледашъ: тежки гроздове, сочни сливи, розови ябълки, круши, орѣхи, клони съ натегнали златни дюли и. . .

Много, много хубаво е на село! . . .

Георги Гализовъ

Мартенички

Нѣкой тихичко зачука
на прозореца отвънъ:
— Кой почива още тука?
Стига вече толкозъ сънь!
Марта праща мартенички
пакъ за хубави ржички!

И отворихъ си очитѣ,
а на малкитѣ ржце
свѣтятъ, трепкатъ катъ звездитѣ
мартенички две по две!
Марта носи мартенички
за послушнитѣ ржички!

Да сме живи, да сме здрави,
весели катъ пролѣтьта!
Всѣки злото да остави —
да грѣй обичь надъ свѣта!
Марта иде съ мартенички
пакъ за бѣлитѣ ржички!

Птиче тихичко зачука
на прозореца отвънъ:
— Како, Марта пакъ е тука,
стига вече сладъкъ сънь!
Марта — Марта — мартенички
пакъ за какини ржички! . . .

Недѣлчо Тинчевъ

Съобщава се на Г. Г. учителитѣ въ околията, че настоятелството на просвѣтното д-во въ Севлиево уреди спалня за своитѣ членове.

Всѣки може да преспи въ чисто и удобно легло въ дома на просвѣтнитѣ служители, находящъ се въ горния етажъ на зданието на Райчо П. Караивановъ — срещу коопер. „Напредъ"

Моето село

Моето село — Ловнидолъ — се е наричало „Чифлика" отъ преди освобождението ни отъ турско робство. Тукъ се е намиралъ чифликътъ на прочутия по онова време Исинъ бей — управитель на Севлиевска околия. Отъ този чифликъ е получило името си. Селото се пресича отъ дълбокъ долъ, отъ дветѣ страни на който и днесъ стърчатъ вѣковни дървета — свидетели на миналото. Край него се намиратъ и множество бистри извори, отъ които хората и добитъкътъ черпятъ вода. Този долъ преди много години

Гответе се за предстоящия ученически съборъ въ гр. Севлиево, на 30 май т. г.